

Příběh pro děti: Papoušek, který zachránil les.

Přicházíme sem do centra, abychom si připomněli duchovní praxi, protože toto je místo pro duchovní praktikování. Alespoň ve vašem srdci je toto místo svatým místem k duchovnímu praktikování. Přicházíme tam, abychom si užili atmosféry jednoty a připomněli si, že hledáme naši moudrost uvnitř, naši Buddha přirozenost, našeho Nejvyššího Mistra nebo naše pravé Já. Abychom tam měli zábavu, proto tam nechodíme, to je jen bonus. Když žil Šákjamuni Buddha, každého prvního a patnáctého v měsíci, dvakrát měsíčně, museli přerývat pravidla. Proč? Protože se báli, aby je nezapomněli! My to teď dělat nemusíme. Můžeme prostě pustit kazeták a on nám to zopakuje. To nám ušetří spoustu potíží. Dokonce když jedeme autem nebo pracujeme, můžeme poslouchat pravidla. Protože špatná karma přichází z mysli, kdybychom dělali jen to, co nám říká mysl, špatná karma by se nastrádala nebo kdybychom to vyřkli, porušili bychom pravidla fyzicky, ústně i duchovně. Musíme očistit naše tělo, řeč i mysl a každý den se kontrolovat. Měli bychom odkrýt šťastného, živého a pestrého ducha uvnitř nás. Když malujeme nebo něco

vyrábíme, musíme světu přinést život, energii a štěstí, místo toho, abychom kopírovali již velice tmavý svět. Můžeme toto místo přeměnit v malé Nebe. I kdybychom nemohli změnit celý svět, můžeme změnit alespoň náš domov. Můžeme náš domov uklidit a učinit ho šťastným a plným života. Měli bychom mít štěstí uvnitř a měli bychom ho také vyzdobit, abychom učinili šťastnými ostatní. Například tady jsme udělali duhovou zahradu, aby si v ní mohly hrát děti. Když budou šťastné, nebudou se nudit a nebude jim tolik chybět Nebe. Když jim bude chybět Nebe, budou otravovat rodiče, protože nic ve světě jim nemůže přinést štěstí. Proto otravují své rodiče a jsou nezbedné a nedisciplinované. Nic je nezajímá. Pro ně je stejné, jsou-li poslušné, či ne. Proto jako rodiče, měli byste svým dětem vštěpovat dobré koncepty, poskytněte jim radostné a nebeské zážitky, aby se cítily pohodlně. Stejně jako vy, kdybyste se vydali na velice odlehlé se vydali na velice odlehlé cizí místo, nebylo by tam nic, jen tmavá jeskyně, samozřejmě byste se cítili frustrovaně a divně. Pak samozřejmě, máte-li špatnou náladu, budete otravovat všechny,

koho potkáte, že? Měli bychom se chovat k našim malým dětem jako k vzácným hostům, kteří právě přijeli do našeho světa, nic nevědí a vše jim chybí. Měli bychom se tedy snažit poskytnout jim vše co chtějí, aby měli pocit, „Och, není špatné pobýt tady nějakých sto let!“ Teď tedy víte, proč se musíte dobře o své děti starat. My je nemilujeme proto, že jsou „naše“. Starší se musí postarat o nově přichozí. To dá zdravý rozum, ne? Nově narozené děti, které přišly do tohoto světa, jsou našimi novými bratry a sestrami, musíme jim tedy zajistit pohodlí. Je naší povinností se o ně postarat, vést je, ať se cítí vítáni a milováni. Tak je můžeme postupně přimět, aby kráčeli naší cestou. Všechny děti jsou naše děti. „Když mají něco ostatní, je to jako bychom to měli my,“ to byste měli říkat vašim dětem. Minule bylo dítě osvícené. Velice chtělo jet mým vozíkem, ale nemělo příležitost, meditovalo tedy pilně každý den, když přišlo domů a velice dobře se chovalo. Dělal si úkoly a to, co mu rodiče přikázali. Ve škole býval průměrným žákem, ale najednou se začal velice dobře chovat,

byl poslušný
a stal se premiantem
ve své třídě.
Také se stalo to, že tam byl
naposledy zvolen
za nejlepší, nejchytřejší,
nejslušnější dítě.
Kvalifikoval se tedy
ten den na jízdu
v mém kočáře.
Ale on byl osvícený!
Řekl, že neměl být
tak lakomý.
Vidíte!
Umožním dětem,
aby se mnou jeli, abych je
povzbudila dobře se chovat!
Není pro nás nutně dobré,
abychom se celý den
za něčím honili,
chtěli to a tamto.
Měli bychom místo toho,
abychom stále něco
vyžadovali, něčím přispět.
To je skutečně
správný koncept.
Měli byste učit děti
duchu přispívání, tolerance
a dělení se již od jejich mládí.
Teď vám chci vyprávět
příběh pro malé děti!
Je o minulém životě
Šákjamuni Buddha.
On udělal ve svých minulých
životech mnoho věcí.
A toto je o něm, když
se narodil jako papoušek,
v jednom jeho životě.
Znáte papouška?
Můžete je naučit mluvit.
Jednou se Šákjamuni Buddha
narodil jako papoušek.
Tento papoušek žil
šťastný a bezstarostný život
v malém lese, neměl nic
na práci, každý den.
Kromě dvou a půl hodiny
meditace každý den,
jen létal nad i skrz oblaka
nebo z jednoho stromu

na druhý, zpíval a tančil.
Všechna zvířata v lese
ho velice milovala.
Kdykoli šel ven,
viděl své přátele.
Nikdo nebyl cizí.
Šel tam a tam a stále všem
řikal, „Ahoj! Ahoj!“
Během tohoto minulého
života byl Šákjamuni Buddha
velice šťastný papoušek,
protože si myslel, že má
veliké, veliké štěstí,
že mu dal Bůh
schopnost létat.
Byl velice šťastný.
Jednoho dne se nad lesem
stáhlo mnoho, mnoho
tmavých mraků.
Zdálo se, že celý svět
se stal velice, velice tmavým.
Pak začali údery
zářivých blesků
a následovaly hromy.
Najednou blesk udeřil
do suchého stromu,
který zapálil okolní trávu.
Oheň byl větrem
rozfoukán všemi směry.
Velice brzy byl celý
les v ohni.
Mnohá zvířata v lese
pobíhala a hledala,
kam by se schovala.
Bylo to hrozné!
Ale nevěděla kam jít,
protože bydlela
uprostřed lesa.
Nebylo tedy kam jít!
Ať šla kamkoli,
blížil se k nim oheň.
Zdálo se tedy, že jsou
uvěznění v ohni.
Měli velkou bolest.
Některá měla dokonce
obtíže s dýcháním,
protože když se nadýcháme
příliš kouře,
chybí nám kyslík
a máme potíže.

Pak ten malý papoušek,
který byl reinkarnací
Šákjamuni Buddha,
létal sem a tam
ohněm a kouřem,
křičel do mikrofonu,
„Běžte rychle! „Běžte rychle!
Tam je oheň!
Jděte tudy!
Tam nehoří,
spěchejte, spěchejte!“
Ale les byl příliš velký,
a on byl příliš malý.
Jeho tenký hlas se zdál být
ztracený ve velkém burácení
ohně a větru.
Mnoho zvířat uhořelo,
přidusilo se
a umřelo v bolesti.
Stále křičel,
„Jdi rychle k řece!
Jdi rychle k řece!“
Ale mnoho zvířat takto
utéct nemohlo.
Během stavu nouze,
myslel na to,
že použije vodu,
aby uhasil oheň.
Letěl tedy sám k řece,
namočil se do vody,
pak letěl zpět a
okapal vodu do ohně.
Dělal to stále dokola.
Přestože věděl,
že to nestačí, řekl:
„Budu se snažit
a dělat co mohu.“
Obětoval se, létal sem a tam
k řece.
Namočil se do vody
a letěl zpět,
třepotal svými křídly,
aby okapalo těch pár
kapek vody.
Dělal to bez jakéhokoli
účinku.
Přesto pokračoval,
dokud nezčernal, nebyl
umaštěný a od popela.
Podobal se více vráně,

než papouškovi.
Pokračoval, přestože
byl velice, velice unaven.
Pak si řekl,
„Jsem jen malý pták.
Co mohu udělat
v takové situaci?
Udělám alespoň, co mohu.
Budu létat, jak jen budu moci
a dám do toho všechny
své schopnosti.“
V tom okamžiku, seděli
na svých zlatých trůnech
v paláci v Nebi
vysocí úředníci a andělé,
kteří byli stvořeni
z mnoha druhů klenotů.
Nebeská záře se šířila všude,
nemuseli tedy rozsvěcet
světla nebo se bát
nedostatku energie.
Jedli tam nebeské dobroty
z hor a moře
a pili sladký nektar.
Byli nadšení a šťastní.
Náhle uviděli,
jak stoupá vzhůru dým,
podívali se tedy dolů
na les, a uviděli, co se děje.
Viděli
malého černého ptáčka,
neviděli co je to za druh,
jak létá sem a tam
do lesa a k řece,
namáčí se do vody,
pak letí zpět
a třepe svými křídly,
aby setřásl vodu
na bouřlivý požár v lese
a snaží se ho uhasit.
Jeden nebo dva z nich
otevřeli dokořán pusy,
aby si dali požehnané jídlo
a řekli,
„Ha, ha! Viděli jste
toho hloupého ptáka?
On je bláznivý!
Jak by mohl uhasit
lesní požár jen
několika kapkami vody

ze svých křídel?
Je neuvěřitelně hloupý!
Samozřejmě, je to pták,
proto je tak hloupý!“
Smáli se mu,
mysleli si, že je to legrační.
Ale byl tam jeden bůh,
který byl pohnut,
když uviděl tu situaci.
Náhle měl zvláštní pocit
a cítil se velice pohnut.
Změnil se na ptáka Rocha
a letěl dolů.
Papoušek zrovna letěl
nad oheň,
máchal křídly,
aby cákal vodu na les.
Náhle uviděl
velmi velkého ptáka,
se zářivýma zlatýma očima
a jeho křídla byla velice
barevná jako střecha
nebo sochy zvířat
v naší duhové zahradě.
On nikdy dříve neviděl
takového krásného ptáka.
Jeho celé tělo vyzařovalo
velice krásnou,
velice elegantní milující sílu.
Papoušek se najednou
cítil velice klidný.
Ale přesto nezapomněl
na svoji práci, zamával tedy
křídly a rozstříkl
několik kapek vody.
Pak byl velice unaven.
Ale z posledních sil
doletěl k řece
a smočil se v ní.
Pták Roch letěl za ním a řekl:
„Hej, papoušku!
Nebud' hloupý!
Jdi si odpočinout!
Jdi odtud!
Nevracej se do toho
nebezpečí, hořícího lesa!
Musíš se probrat,
než bude příliš pozdě,
jinak tam zemřeš!
Nebud' hloupý!“

Ale papoušek neposlouchal.
Letěl dále a řekl,
„Nemám čas poslouchat
tvoje nesmysly.
Musím dokončit poslání.
Budu se snažit jak budu moci
a udělám co moje slabé tělo
zvládne.
Nemám čas tě poslouchat!
Rozumím,
ale neposlechnu tě.“
Pak dále pokračoval
ve svém hloupém počínání,
poletoval sem a tam,
mezi řekou a lesem,
aby uhasil lesní požár
a zachránil zvířata,
která tam byla uvězněna.
Také řekl Rochovi,
„Já teď nepotřebuji
žádného rádce.
Jediné co potřebuji je pomoc!
Potřebuji vodu, ne plané,
prázdny rady k ničemu.“
Pak pokračoval ve své práci,
přehlížel krásného Rocha.
Pak byl ten pták Roch,
který byl ztělesněním
Brahmy, velkého boha,
velice pohnut, když viděl,
jak se ten papoušek obětoval
pro ta zvířata Země.
Byl velice, velice pohnut.
Byl tak pohnut,
že si nemohl odpustit.
Cítil se velice zahanbeně,
že si užívá tolik privilegií,
nedělá nic, jen jí sušenky,
pije každý den sladký nektar.
Naopak tak malé zvíře
se může oddat a obětovat
se ostatním.
Byl tedy velice zahanben.
Podíval se nahoru do Nebe
a uviděl anděly
a bohy, jak tam sedí
a užívají si
a dívají se dolů
na světský svět
s lidským utrpením

a pláčem zvířat
a jsou v tom ponořeni, jako
by to byla legrační podívaná.
Cítil tedy, že by takto žít
neměli.
Když viděl toho malého
papouška, který měl tolik
soucitu, odvahy a obětoval se
cítil, že by měl něco udělat,
aby papouškovi pomohl.
Je to lepší než být tam
nahore, jíst cukroví
a nedělat každý den nic.
Samozřejmě, že je to
požehná odměna Nebe,
proto mnoho lidí
duchovně praktikuje,
aby šli do Nebe
a žili velice pohodlný život.
Nemáte každý den
nic na práci.
Můžete si dělat, co chcete.
Nebo můžete jen pít, jíst,
hrát si a být tak šťastní.
Nebe tedy není nutně
něco dobrého.
Záleží na tom, jak tam
žijete svůj život.
Samozřejmě bychom neměli
obviňovat ty anděly a bohy,
protože jsou to jejich
požehnané odměny
z tvrdé praxe,
aby toho dne dosáhli.
Jsou jako ti,
co bojovali ve válce,
riskovali své životy,
než jim král udělil
mnoho hodností,
aby si užívali svůj život
v dobách míru.
Ale tento bůh si myslel,
že užívat si
takto požehnaných odměn
v Nebi je příliš nudné
a hanebné.
Řekl: „Měl bych
papouškovi pomoci!“
Když si vzpomněl
na dojemnou scénku,

jak se papoušek obětoval
v utrpení, aby pomohl
ostatním, a jak zvířata běhala
sem a tam v bolesti,
byl tak pohnut,
že začal plakat.
Jak plakal, bylo to jako déšť.
Poletoval a plakal,
a jeho slzy tekly dolů
jako silný déšť.
Lesní požár byl tedy
rychle uhašen.
Náš papoušek byl také
opláchnut deštěm, a byl
opět velice hezký.
Viděl, že již nemusí více
pracovat,
pobíhal sem a tam,
a viděl, že zvířata jsou
všechna mimo potíže
a nebezpečí.
Hlasitě se tedy smál a zpíval,
„Pojď! Pojď! Pojď!“
Zvířata, která se dostala
mimo nebezpečí se všechna
dívala a věděla,
že za vše vděčí
tomuto malému papouškovi.
Všichni ho viděli,
jak létá sem a tam,
což dojalo nebeskou bytost,
aby sešla dolů a pomohla.
Všichni zpívali, tančili,
tleskali
a aplaudovali papouškovi.
Od toho dne žili spolu
šťastně, jako předtím.
Toto je příběh pro děti.
Jste tím dojatí? Já jsem
plakala, když jsem to četla.
I když je to příběh pro děti,
můžeme se z něho poučit.
Doma, nebo v naší zemi,
kde žijeme,
je naší povinností pomoci
ostatním, jak jen můžeme.
Nemusíme mluvit
o bombastických věcech,
jako je záchrana světa.
Jediné co musíme činit,

je jít den za dnem
a postarat se o to,
co je před námi
a bude to v pořádku.
Je tedy také velká povinnost
postarat se o váš dům,
aby byl čistý
a vypadal hezky k přivítání
vašeho manžela nebo ženy
doma a poskytnout dětem
čisté a zdravé prostředí.
Pak je také naše povinnost
snažit se co nejlépe pomoci
když vidíme katastrofu
jako je povodeň,
zemětřesení nebo požár.
Děje se mnoho věcí,
o kterých nemůžeme vědět
a kde nemůžeme pomoci,
ale děláme, co můžeme.
Jednou jsem v Indii jedla
na návštěvě u přítele.
Viděla jsem jak moucha
uvízla v prázdné pavučině.
Pavouk tam nebyl.
Jevilo se to
jako opuštěný „dům“,
zbyla jen pavučina,
aby dělala potíže ostatním.
Pavučina byla vně dvířek
se skleněným oknem,
které bylo těžké otevřít,
protože dům postavili
velice vysoko na břehu
řeky Gangy.
Snažila jsem se tedy otevřít
dveře, abych vysvobodila tu
mouchu. Člověk vedle mne
řekl, „Proč se tak snažíte
přes všechny ty překážky
kvůli jedné malé mouše?
Venku je tolik much.
Nemůžete jim všem pomoci!“
Řekla jsem mu: „Ano,
mohu pomoci té jedné,
která je přede mnou.
Samozřejmě se nemohu
postarat o zbytek.“
Například takto.
Kdybychom se všichni

snažili postarat se o věci
před námi,
pak by byl svět v míru.
Nebylo by více
potřeba mluvit o míru.
Kdyby každý dělal svoji
povinnost, nikdo by nemusel
pro ostatní dělat tak moc,
je to tak?
Jediné, co musíme dělat,
dělat naše povinnosti dobře.
Je to skutečně tak.
Můžete-li to takto
dělat doma, ať se vám to líbí
či nelíbí,
pak bude všechno fajn.
Slyšela jsem pronést
rčení, „Většina úspěšných
věcí ve světě
udělali lidé,
kteří to nedělali rádi.“
Lidé uspěli, protože
nedělali rádi, co dělali. Proč?
Nejspíš proto, že tehdy
ten člověk nemá žádné ego
nebo záměr
a nevyžaduje nic za to.
Dělá to proto, že je to
před ním
a je to jeho povinnost.
Také bychom měli mít
takového ducha.